

Matre Atem. ...But I must have said this before... Nordheim *Tenebrae* (versjon for bratsj) Sciarrino *...da un Divertimento* Ellen Nisbeth (bratsj), Sverre Riise (trombone), Ensemble Ernst, dir. Thomas Rimul Lawo Classics LWC 1085 (66 minutter) 1 2 3 4 5 6

Ørjan Matre er for oppadgående. En høyprofilert Proms-konsert og tiltagende strøm av plater befester hans posisjon som en av den yngre generasjonens ledende komponister. *Atem* er en engasjerende kammerfantasi over ideen pust, der brutte teksturer går opp i en overbevisende helhet. *...But I must have said this before...* en kammerconcertino for trombone, spilles brilliant av Sverre Riise.

Enda mer oppsiktsvekkende er Ellen Nisbeth, fremragende i sin egen utgave av Nordheims bratsjtranskripsjon av

Tenebrae fra 1982. Nordheims kammerversjon fra 2001 mangler uunnagelig originalversjonens kraft. Nisbeths versjon, orkestrert i samarbeid med Rimul, og hennes presise spill, er nærmere Nordheims originalidé enn øvrige forsøk, med unntak av Truls Mørk i den opprinnelige cellokonserten. I dette selskapet skurrer Sciarrinos *...da un Divertimento* (1968–69), men blir strålende spilt av Ensemble Ernst. Fremragende.

Mezzotints: Kleiberg Strykekvartett nr. 2, *Ruf und Nachklang*, *Ashes* Klavertrio nr. 2, Sonate for fiolin og cello, *Sonanza e cadenza* Marianne Thorsen (fiolin), Øyvind Gimse (cello), Bård Monsen (fiolin), Ole Wuttudal (bratsj), Jørgen Larsen (klaver) Lindberg Lyd 2L115 (51 minutter; SACD og Blu-ray) 1 2 3 4 5 6

Ståle Kleiberg er mest kjent for sine orkester- og vokalkomposisjoner, ikke minst det Grammy-nominerte opera-oratoriet *David og Bathsheba*. Kammer- og instrumentalverkene er mindre kjent, men et utvalg verk fra 1998 til 2013 blir her gjengitt i herlige fremføringer, ledet av den fremragende Marianne Thorsen, som spiller i alle verkene unntatt det tosatsige klaververket *Ruf und Nachklang* (2013).

Kleibergs postmodernistiske stil kommer best ut i hans Strykekvartett nr. 2 (2012), en nydelig, kompakt langsom-

fort-langsom form, Sonate for fiolin og cello (2001) – nok et overbevisende tresatsig verk – og den fine ensatsige Klavertrio nr. 2 (2002). Sistnevnte er perfekt balansert for tre musikere, en sjelden prestasjon for moderne instrumenter og uten tvil platens høydepunkt, selv om kvartetten ligger hakk i hæl. 2Ls lyd er fantastisk. Anbefales.

Grenager *The Operation*, *Smilodon*, Cellokonsert Håkon Stene (slagverk), Rolf Borch (kontrabassklarinet), Tanja Orning (cello) Nordnorsk Symfoniorkester, dir. Peter Szilvay Aurora ACD5080 (56 minutter) 1 2 3 4 5 6

Lene Grenager tenker lyd – som sin landsmanninne Cecilie Ore, den finske Kaija Saariaho og den svenske Karin Rehnqvist – svært originalt. Disse tre konsertene nærmer seg forholdet mellom solist og orkester fra originale utgangspunkter. Mest radikal er *The Operation* (2012), en dekonstruert cellokonsert der slagverker Håkon Stene bruker instrumentkroppen til å lage et utall uventede klanger. Stadig skifte av lyder gjennom tre kvarter har den utilsiktede ulempe at de kan høres ut som feil på opptaket.

Smilodon (2012) er en blanding av tonedikt og konsert for kontrabassklarinet. Resultatet er et overbevisende, mangesidig portrett av den forhistoriske sabeltanntigere på Nord-Amerikas tundra. Cellokonserten (2006), ytre sett mest konservativ, er ikke mindre ukonvensjonell, selv om det er uttrykksmidlene mer enn det instrumentale og teksturmessige som utforskes.

Persen *NotaBene – The Title is a Lie, Things Take Time* Electroacoustic compositions Aurora ACD5090 (55 minutter) 1 2 3 4 5 6

Kulturaktivisten og komponisten John Persens (1941–2014) innvirkning på norsk samtidsmusikk, var enorm. Kanskje er han mest kjent for orkesterverk som *CSV* og *Over kors og krone*, men han var også en pioner innen elektroakustisk musikk, noe disse to 80-tallsverkene vitner om. *Things Take Time* (1985), opprinnelig en multimedia-installasjon det tar mange timer å spille gjennom, er

her remastret og redusert til 29'48" (utgitt på LP i 1987), og fremstår som fengende, levedyktig absolutt musikk. *NotaBene – Tittelen er en løgn* (1988) er kortere, 25'41", men ikke mindre overbevisende i sin utforskning av klang innenfor en klar, om enn uortodoks struktur. På coveret står de to sporene i feil rekkefølge. (De står riktig på Grappas hjemmeside og YouTube.)